

מורן קבסו

רובים ובועות סבון

גיליון 7

ינואר 2020, טבת ה'תש"ף

"מוטיב על נס" הוא כתב עת המעלה על נס בכל גיליון ספר אחד של יוצר אחד. כל גיליון כולל 5 יצירות הלקוחות מהספר הנבחר במטרה לעודד את החשיפה של היצירות לקוראים. והפעם...

רובים ובועות סבון – מורן קבסו

הוצאה עצמית (ה'תש"ף 2019)

הספר הוא רומן התבגרות אלים ומטלטל על אהבה, פשע, החיפוש אחר בית והכמיהה לחופש מוחלט.

נוי בת השתיים עשרה היא ילדה מאושרת, המתגוררת בניו אורלינס עם הוריה ושלוש אחיותיה, אולם בקיץ 2005, היא מאובחנת כחולה בסוכרת נעורים ומאבדת את ביתה בהוריקן קתרינה. נוי שבורת הלב אינה מוכנה לעזוב את ההריסות, אבל בני משפחתה העוינים מכריחים אותה לגור בספינה, שם היא מתיידדת עם וגארד, גולש סקייטבורד מרדן שהוריו מתנכרים לו, ויובל, נער מדוכא שסובל מבריונות בבית הספר. יחד, השלושה משחקים באולינג ומנסים לשכוח את צרותיהם.

אולם אז משפחתה של נוי כופה עליה את העלייה לישראל, והיא נאלצת לחלוק חדר עם אחיותיה המרירות בדירה שכורה ומוזנחת בבת ים. רק ערבי השירה במקלה של מיטל, המורה למוסיקה ואימו של יובל, מביאים מעט אושר לחייה של נוי. בתחילת שנת הלימודים, היא מגישה לבריונים המקומיים עוגה עם רעל ומסולקת מבית הספר. נוי, הנחושה לחזור לביתה ולשקם את חייה, מתחילה לעבוד בדוכן הגלידה של דודה החביב מאיר ומבקרת אותו בדירתו השקטה. לתדהמתה, היא מגלה שדודתה מיכל ביצעה רצח לפני שנים רבות.

במהלך שנות נעוריה, נוי מתקרבת ליובל ולווגארד, אולם האושר שברירי, והיא נשלחת למוסד לעבריינים צעירים, שם נגזר עליה לסבול במחיצתם של הפסיכיאטר המרושע והאחות הנבזית. הנעס שיצר ההוריקן בלבה חובר לשנאה שמביאה השהות במוסד, והסערה מתחזקת כשנוי עובדת בחנות בתל אביב ונתקלת באכזריותם של העובדים המתעללים. אז, הזעם גואה כמו מים, עד שהסכר נפרץ.

מעט על מורן קבסו

מורן קבסו נולדה בתל אביב בשנת 1993. סיפוריה פורסמו בכתבי העת ספרותיים.

זוכת פרס סמיט לשנת 2015 ופרס עינת לשנת 2017.

ספרה הראשון, "הכלה מטבריה", פורסם בשנת 2019 בהוצאת "אוריון".

זהו ספרה השני.

קריאה מהנה!

גיליון 7

ינואר 2020, טבת ה'תש"ף

רובים ובועות סבון

לא דיברתי עם הבנות האחרות והן לא דיברו איתי, אולי מפני שנואשו מסירוביי החוזרים ונשנים לבלות איתן. לא נזקקתי לקומדיות המטופשות שבהן צפו או לצווחות הילדותיות בקניון. היו לי מיטל, השיחות איתה במסדרון, צחוקה הרענן, יובל הגבוה והשמח וחיוכו המתוק. לא נזקקתי לכלום.

אבל באחד הימים, שתי בנות מכיתה ט'6 התגנבו מאחורי גבה, והדביקו דף נייר עם המילים "תזיינו אותי" על חולצתה הוורודה. ראיתי אותה מטיילת רגועה במסדרון לקול צחוקם החרישי של כל אותם קופים וטווסות. הם נאספו בין הלוקרים הכחולים ומאחורי הדלתות, צוחקים בסתר, אבל מיטל לא הבחינה בהם.

מיהרתי לקראתה כשנעצרה על יד החלונות, תלשתי את הפתק כרוח סערה – כמוך – ובירכתי אותה לשלום, כשאני מוחצת את המילים בכף ידי. היא נתנה לי את חיוכה הנעים, שאלה לשלומי והבטיחה שהשיר "בראש השנה" שאשיר בטקס יהיה טוב יותר מהמקור. שוחחנו עד הצלצול הארוך, עד שהיא הלכה לה משם בחולצה נקייה, כמו ילדה שנקלעה בטעות לגוב האריות ואפילו לא ידעה זאת.

שבועיים לאחר מכן, יובל ואני קנינו רעל עכברים מחנות החיות המקומית. הוא כעס על הנערות הרעות שלא הכיר, כי למד בבית ספר אחר, והסכים שאתנןם בהן.

הגעתי לפני כולם והשארתי לילדי כיתה ט'6 עוגת שוקולד עם כמות נדיבה של קצפת על השולחן. חלקם הובהלו לבית החולים כשהם סובלים מהרעלת סטריכנין מסתורית, מייללים מכאבים. יובל ואני נפגשנו אחרי הלימודים, וחגגנו את המאורע במשחק באולינג כפול שבו הוא ניצח כהרגלו, ובארוחת נקינקיות וצ'יפס.

המאושפזים חזרו לבית הספר בדיוק בזמן לטקס ראש השנה. אני הייתי הסולנית, עמדת על הבמה בחצר הבטון ושרתי, "שיפה ושונה תהא השנה אשר מתחילה לה היום", קולי היה בהיר ושקט, ענבים עייפים שטו מעל ראשי הילדים, שהביטו בי עם רובים במקום עיניים, ואני המשכתי לשיר והתבוננתי במיטל הטובה, וברגע שהוא הבטחתי בלי קול שאגן עליה תמיד. לא ידעתי כמה מהר אפר את הבטחתי.

גיליון 7

ינואר 2020, טבת ה'תש"ף

רובים ובועות סבון

גליה בדרך לכאן. עוד מעט תגיע, תראה אותנו ואבני הבזלת השחורות שלה עוקרות את זוהר השמיים ואת בוהק השלג, ואת ברק האישונים ואת זיו הנעורים שלנו, שלי. והיא תפיל אותנו, תתפוס בכתפיו המתייפחות ותשליך אותנו אל התהום הלוחשת, להתרסק על השיחים והאבנים, להיות פתית שלג. ופניו יהיו קפואים מאימה, ועיניו שחורות, מפני שכל הכחול יעזוב אותן ברגע שיגלה מה עשתה לו. ואז אני אדחוף אותה אל מותה, אבל היא לא תמות. היא מסתחררת מדי יום על החישוק בחוג לאקרובטיקה אווירית. נדמה כי לא תמות לעולם. קודם טיטול את הפטיש ותכה בי, אחר כך בפסל, והארגמן שישטוף את ההר מתוך ראשי יהיה אמיתי. אבל מה הטעם לכל זה? אני מהרהרת. מה הטעם?

היה רגע אחד, אחרון, אחרי שהוא שלח אותי אל חדרה של גליה. חזרתי אל עליית הגג החלון היה פתוח. רסיסים שלווים צנחו אל תוך החלל. ידי ליטפה את משענת כיסאו הקרירה. הוא הביט בהשתקפותנו החשוכה שבראי. בלי מילים אספתי את המסרק והמשכתי בנקודה שבה גליה הפסיקה. שיערו נע בעדינות לגלי ידי הימנית. עיניו הנוצצות חדרו אל תוך עיני מבעד לזכוכית המוכספת. הצמה נגעה כמעט בכתפו. רחש נשימותינו השקטות הציף את העולם הדומם. הוא שלח את ידו אל הטלפון הנייד וניגן את השיר ההוא. צליליו התפתלו, מבטיחים ונוגים כמו שלא היו מעולם.

ואז עיניו השתנו, ומשהו בהן התקדר ונעכר. הזמר שר, "כמה עוד אפשר לחשוב על דבר שטרם קרה". כף ידי קפאה על ראשו ככיפה. שמטתי את המסרק על השולחן והמשכתי לעמוד מאחוריו במשך שניות אחדות, נשטפת במוסיקה הגוברת ובצלילי הסינטיסייזר הנואשים. ידי נפלה על כתפו, לא יודעת אם להישאר או לעזוב. רק שיהיה קסם. שיניע את אצבעותיי ויליד מתוכן עוד ירח. שתפילתנו תהיה זהה.

אבל הוא שמט את ראשו העצוב ולחש, "לכי לישון, נוי. כבר מאוחר", ואחר כך התבונן שוב בהשתקפותנו הדוממת, ומבטו נפל על חצאיתי הארוכה, שנגעה כמעט ברצפת העץ החורקת. נשתי את גופו ויצאתי משם.

גיליון 7

ינואר 2020, טבת ה'תש"ף

רובים ובועות סבון

"אתה חושב שאתה מבין אותי? אתה זה לא אני. אתה אולי נראה כמוני, אבל בשביל להיות אני, אתה צריך להיות בתיכון ולסבול ולעשות את שכולם צועקים לך כל הזמן", הוא מפנה לעברו אצבע מאשימה, "להכין שיעורים, להתכונן למבחנים, לא לאחר, לא לדבר בכיתה, לא לחיות! ואף אחד לא ישאל אותך אם טוב לך או שאתה ריק מבפנים! הם רק ייקחו רובי מים וישימו בתוכם וודקה ויירו עליך עד שהעיניים שלך יצרבו ואתה תרצה לקחת רובה אמיתי ולהרוג אותם, את כולם, רק שהם יפסיקו לצחוק!" אנחנו משתקים.

"הם אומרים, 'מה חסר לך בחיים? יש לך בית יפה, יש לך הורים שאוהבים אותך'... לא חסר לי כלום", מתאר בשקט, "חסר לי להסתכל במראה ולדעת שלמישהו אכפת ממני, אבל לאף אחד לא אכפת, לא בעיר הזאת, לא במדינה הזאת ולא באף מקום! התחפשת לפיטר פן", ממלמל לפני שהוא הולך מכאן, "כל פיטר פן הופך בסוף לקפטן הוק..."

אני מביטה בגבו המתרחק של יובל ואחר כך בפניו העגומים של פיטר פן שלידי הקיר, ולא יודעת לאן לפנות.

יובל אפילו לא פונה לאחור. כל התסכול שהיה בו נעלם והופך לצער, "לא חשבת שאולי לא הייתי ילד אף פעם?" קולו חרישי.

אני מביטה בילד בלב שבור. "תראה לי עוד פעם איך אתה עושה עמידת ידיים?" אבל עם שובו של "משחק פורים" אל החצר הנרגשת, מגיעים שלושה פיראטים עם חרבות וחוטפים אותו אל ההמון המאושר.

אני נשארת לבד בשיער רטוב, בעיניים לחות ומתבוננת בילדי הנצח האלה, גרסאות מוקדמות של בני הנעורים האדישים, הזועמים, המתים. "בשביל מה?" אני לוחשת, "הרי ממילא בסוף תהיה בדיוק כמוהו".

גיליון 7

ינואר 2020, טבת ה'תש"ף

רובים ובועות סבון

אולי לא היה כלום, הייתה רק אש, רק התשוקה להרס, כי צריך מדי פעם להרוס לשם הריסה. רק ככה אנשים יבינו את מקומם בעולם. רק ככה הם יבינו כמה הם אפסיים וכמה טיפשית הבנייה שלהם והטכנולוגיה שלהם והשאפתנות העיוורת הזאת שמפילה אותם, שהיא עצמה המטוסים שמתנגשים במגדלים. רק היא.

אבל בערב אני הופך את כל המילים והמגדלים ששפכתי על הדף הזה לעשן. אני שואל את הסוהר, "יש לך אש?" והוא מצית את הסיגריה שלי, שהעשן שלה מתערבב בעשן של המילים.

ואז אני נקרא להתייצב בבית המשפט. אני הולך לשופטת, שלא מבינה איך נער יפה ומוכשר וחכם כמוני, עם עיניים שובבות וחיוך מקסים, איך הוא נפל לידיים של הפושע הזה, וזה לא קרה באשמתי, הייתי מבולבל ופוחד, וההורים שלי מכרו את הבית שלנו ועברו לישראל, ולא באמת התכוונתי לפגוע באף אחד, את מבינה, כבוד השופטת? קצת בושם לגברים, קצת חיוך, ואנחנו מגיעים להסכמה. ההסכמה האמיתית היא שאני אשתחרר בתמורה לך שלא אשורף את בית המעצר.

אני יוצא לחופשי, וכבר ממחר לכיים כמה בחורות ולקנות כרטיס טיסה. עוד מעט אטום לישראל ואפגוש את אבא ואמא, ואחליק מלילה עד בוקר, ואשתה את כל האלכוהול בעיר, אבל עכשיו אני כותב להם גלויה, "אני מצטער על כל מה שהיה. אני מבקש סליחה ומקווה שנוכל להתחיל מחדש. חסכתי קצת כסף מעבודה בחנות לחיות. עזרתי לטפל בחתולים וציפורי שיר. אני יודע שהיו לנו הרבה קיצים רעים, ובכלל, שנים די עלובות, אבל הקיץ הזה הולך להיות נהדר. אני מבטיח", ואני הופך את הגלויה ומסתכל על הנוף הזה, הנוף היפה של ריינה, השמיים התכולים, העננים הלבנים, הגבעות מכוסות הדשא שמעבר להן מים כחולים, קרירים, והכל צבוע בתכלת, והכל מת, אבל אני חי, הכי חי שאפשר.

גיליון 7

ינואר 2020, טבת ה'תש"ף

רובים ובועות סבון

אני ממשיכה לשתוק אל מול מבטו של יובל. "כעסתי", אני מודה, "זה הכל". הוא נשכב בחזרה על המזרן, אולי התאכזב.

"אבל עליך אני לא כועסת", קולי מתוק וחמים כמו עוגת תפוחים.

הוא מחייך, הפעם בפה פתוח. "את מסוכנת", אומר בבדיחות הדעת, "את צריכה להיות נעולה".

אני מגחכת אל הרוח בעצב. "תיזהר, אני אטביע אותך", אני מנסה לחייך, אבל אין לי כבר כוח לזה. אין לי כוח לכלום. ראייתי נעשית מעורפלת, כאב עז מתפשט בבית החזה שלי ועולה אל פי. אני רוכנת אל שפת המזרן מסוחררת, ויורקת אל המים. אני מתנשמת, מרגישה הקלה. כבר אין רעל.

"את - ?"

"אני בסדר", אני מרגיעה אותו, "מחר יחתכו אותי", אני מצטטת פתאום שורות שקראתי באחד מספרי השירה שלו, "מעבר לחלון, עצים של מאי, יפים כמו החיים...". אני נאנחת בלי קול, נושמת את החמצן שנשאר לי, "אני מרגישה פחד, שנאה ורוגע", אני שוכחת את הנוסח המדויק ומפליגה על גלי הדמיון, "ואם להגיד את האמת, לא אכפת לי כבר כלום... הייתי גרה אתכם, או לפחות פוגשת אתכם כל ערב למקלחת וכוס וודקה, אבל לעזאזל", אני מנידה בראשי, מגחכת, "אנחנו לא יודעים לאהוב, רק לשנוא".

אחרי רגעים ארוכים של שכיבה על הגב על המים, אנחנו מתנערים מהסהרוריות המרדימה של הלילה ומביטים הצדה. אי שם באופק שטה סירה שעל סיפונה נופשים מאושרים. מוסיקה בוקעת מהרמקולים. ככל שהסירה מתקרבת, אנחנו יכולים לשמוע את הצלילים בבירור - תערובת עליזה של אנגלית וספרדית, "Hips Don't Lie".

אני חוזרת לחיים לשמע המנגינה הקצבית, הנקייה מכל דאגה. "רק המוסיקה תציל אותנו", אני לוחשת, וזרם דק של אנרגיה מחודשת מחלחל אל נפשי. "קומו", אני מחייכת אל הנערים השוכבים לצדי, חיוכים על פניהם, עיניהם תמימות כמו בתמונות מבית הספר, שם הם בודדים ויפים מכל חבריהם. "אנחנו מעל הים".

גיליון 7

ינואר 2020, טבת ה'תש"ף

חפשו את מיזמי מוטיב השונים גם ב:

יצירת קשר:

דואר אלקטרוני: info@motiv-magazine.co.il

וואטסאפ: 054-3371373

אתר אינטרנט: www.motiv-magazine.co.il